Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ANDRÈ DAVID

Η ΑΡΡΩΣΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΒΙΚΤΩΡ, 38 ἐτῶν, γιατρός.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, 34 ἐτῶν, γιατρός.

(Σὲ μιὰ βεράντα ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, οἱ δυὸ συνάδελφοι κάθονται καὶ συνομιλοῦν).

ΒΙΚΤΩΡ.—Λοιπόν, δὲν παραδέχεσαι, Ἀλβέρτε, ὅτι ἕνας γιατρὸς μπορεῖ νὰ ἐρωτευθῆ μιὰ πελάτισσά του;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ὄχι, δὲν τὸ παραδέχομαι. Μιὰ ἄρρωστη δὲν εἶνε γιὰ ἕνα γιατρὸ παρὰ κάτι τὸ ἱερό, ἕνα ἀντικείμενο μελέτης, ἂν θὲς ἀκόμα.

ΒΙΚΤΩΡ.—Ναί, ἀλλὰ εἶνε καὶ μιὰ γυναῖκα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μιὰ γυναῖκα ἄρρωστη.

ΒΙΚΤΩΡ.—Κάποτε ὅμως καὶ ὤμορφη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ὤμορφη ἢ ἄσχημη, δὲν ἔχει σημασία. Εἶνε μιὰ ἄρρωστη. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐρωτευθῆ κανεὶς μιὰ ἄρρωστη.

ΒΙΚΤΩΡ.—Μὰ ὁ ἔρωτας βρίσκεται πάνω ἀπ' ὅλα, μὴν τὸ ξεχνᾶς αὐτό. Ἀγαποῦμε χωρὶς νὰ ξέρουμε γιατί. Ὅπως ἐρωτευόμαστε μιὰ γυναῖκα μὲ διάφορα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ἐλαττώματα κάποτε, ἔτσι μποροῦμε νὰ ἐρωτευθοῦμε καὶ μιὰ γυναῖκα ἄρρωστη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ἐγώ, ὥς τώρα, δὲν ἐρωτεύθηκα καμμιὰ ἄρρωστή μου.

ΒΙΚΤΩΡ.—Μὰ δὲν σοῦτυχε νὰ συμπαθήσης καμμιὰ περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες, νὰ ἐνδιαφερθῆς περισσότερο γι' αὐτή;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ναί. Μοῦ ἔτυχε κάποτε νὰ ἐνδιαφερθῶ περισσότερο γιὰ μιὰ ἄρρωστη, γιατί...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ἐμπρός, λέγε...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατὶ ἡ ἀρρώστεια της ἦταν σοβαρή, πολὺ περίεργη, πολὺ ἀσυνήθιστη.

ΒΙΚΤΩΡ.—Ὥστε γιὰ σένα δὲν ὑπάρχουν ἄρρωστες, ὑπάρχουν μόνον ἀρρώστειες.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μὰ εἶνε δυνατόν, φίλε μου, νὰ ἐρωτευόμαστε κάθε νέα κι' ὤμορφη ἄρρωστη ποὺ τυχαίνει νὰ νοσηλεύσουμε;

ΒΙΚΤΩΡ.—Δὲν ἐννοῶ αὐτό.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἐκτὸς ἂν ὀνομάζεις ἔρωτα τὸν οἶκτο. Γιατὶ βέβαια, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ λυπᾶται ἕνας γιατρὸς μιὰ νέα γυναῖκα ποὺ κινδυνεύει νὰ πεθάνη.

ΒΙΚΤΩΡ. — Ὄχι... Δὲν μιλῶ γιὰ τὸν οἶκτο. Μιλῶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸν ἔρωτα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἔτσι ὅπως μιλᾶς, μὲ κάνεις νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι θάχης ἐρωτευθεῖ κάποια ἄρρωστή σου.

ΒΙΚΤΩΡ. — Ἔ, λοιπόν, ναί. Ἔχω ἐρωτευθεῖ μιὰ ἄρρωστή μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Ἐπὶ τέλους!.. Ἀλλὰ σὺ ἀπὸ πολὺ νέος ἦσουν πάντα ρωμαντικός... Καὶ τώρα ποὺ σὲ βλέπω πάλι, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἄλλαξες καθόλου.

ΒΙΚΤΩΡ. — Κι' ὁ πιὸ πεζὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, γίνεται ρωμαντικός, ὅταν ἀγαπᾶ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ἐσὺ ἀσφαλῶς θὰ ὀνειροπολοῦσες πάντα μιὰ χλωμὴ μορφή, δυὸ μάτια κομμένα, ἕνα στόμα σὰν μαραμένο ρόδο...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ὄχι, φίλε μου... Ἔχεις λάθος... Ὀνειροπολοῦσα πάντα ἕνα πρόσωπο ρόδινο, δυὸ μάτια φωτεινά, ἕνα στόμα σὰν ὁλάνθιστο ρόδο. Μὰ πρέπει νὰ ξέρης πὼς ὁ ἔρωτας εἶνε κάτι ἐντελῶς ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴ θέλησί μας κι' ἀπὸ τὰ γοῦστα μας ἀκόμα. Ναί... Μπορεῖ νὰ ὀνειροπολοῦμε μιὰ ξανθὴ καὶ νὰ ἐρωτευόμαστε μιὰ μελαχροινή. Ἢ νὰ προτιμοῦμε μιὰ μορφὴ ροδοπλασμένη καὶ ν' ἀγαποῦμε μιὰ νέα χλωμὴ καὶ φιλάσθενη.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δὲν ἔχεις ἄδικο σ' αὐτό. Κι' ἐγὼ προτιμοῦσα πάντα τὶς ξανθές, ἀλλὰ ἐρωτεύθηκα στὸ τέλος μιὰ μελαχροινή. Ὄχι ὅμως καὶ μιὰ ἄρρωστη...

ΒΙΚΤΩΡ.—Δὲν σοῦτυχε ν' ἀγαπήσης ἄρρωστη, γι' αὐτὸ μιλᾶς ἔτσι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ἴσως... Πές μου λοιπὸν γιὰ τὴν «ἄρρωστή σου».

ΒΙΚΤΩΡ.—Γιατί ὄχι; Θὰ σοῦ διηγηθῶ εὐχαρίστως τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία. Ἡ «ἄρρωστή μου», ὅπως τὴ λές, ἦταν μιὰ νέα γυναῖκα περισσότερο ἀπὸ ὤμορφη. Ὀνειρεμμένη. Δὲν εἶχε μιὰ συνηθισμένη ὠμορφιά. Εἶχε ἕνα θέλγητρο ἐντελῶς δικό της, ἀπροσδιόριστο, μυστηριῶδες. Μὲ τράβηξε ὅπως καμμιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο, ἀκατανίκητα, τρελλά. Ὅταν πήγαινα κοντά της, δὲν μποροῦσα ν' ἀπομακρυνθῶ εὔκολα. Καὶ δὲν μὲ τραβοῦσε μόνο μὲ τὴν παράξενη, τὴν ἀπόκοσμη, μπορῶ νὰ πῶ, ὠμορφιά της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πνεῦμα της. Ἦταν τόσο μορφωμένη, τόσο ἔξυπνη! Γρήγορα λοιπὸν κατάλαβα πὼς δὲν τὴν ἐθαύμαζα μόνο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγαποῦσα. Μήπως δὲν μοῦ εἶχαν τύχει κι' ἄλλες ὤμορφες ἄρρωστες ὥς τότε; Κι' ὅμως ἐγὼ μόνο αὐτὴ ἀγάπησα. Τὴν ἀγάπησα τρελλά, παράφορα...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τὴν ἐνοσήλευες στὴν κλινική σου;

ΒΙΚΤΩΡ. — Ναί. Ἦταν μόνη στὸν κόσμο. Εἶχε ὑποφέρει πολὺ στὴ ζωή της, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔχασε τὴν ὑγεία της. Βασανιζόταν ἀπὸ φριχτοὺς πόνους. Ἡ ἀρρώστεια της ἦταν — ἀλλοίμονο — ἀνίατη. Κι' ὅμως... Αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἄρρωστη, ποὺ ἦταν μιὰ μελλοθάνατη, τὴν ἀγάπησα τρελλά. Ἄ, εἶνε φοβερὸ ν' ἀγαπᾶς μιὰ γυναῖκα καταδικασμένη σὲ θάνατο!... Εἶνε κάτι σὰν τρέλλα... Τρέλλα καὶ μαρτύριο μαζύ. Ἔχεις ἀντίζηλο τὸν ἴδιο τὸν θάνατο!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Κι' ἐκείνη; Σ' ἀγαποῦσε;

ΒΙΚΤΩΡ. — Ναί, φίλε μου, μ' ἀγάπησε κι' ἐκείνη μὲ ὅλο τὸ πάθος καὶ τὴν ἀπελπισία μιᾶς ψυχῆς ποὺ πρόκειται νὰ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμο... Τὴν πῆρα καὶ πήγαμε μακρυὰ ἀπὸ τὴν κλινική, σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου περάσαμε στιγμὲς μέθης καὶ ἀγωνίας, ἔρωτος καὶ θανάτου! Ἡ ἀγαπημένη μου περνοῦσε τὶς ἡμέρες της ξαπλωμένη στὸν κῆπο καὶ διαβάζοντας...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Φτωχέ μου φίλε!...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ναί, ὑπόφερα πολύ. Ἡ σκέψις πὼς θὰ τὴν ἔχανα μιὰ μέρα, μὲ τρέλλαινε. Τὴν ἔβλεπα νὰ πονῆ καὶ σπάραζε ἡ ψυχή μου. Ὁ θάνατος τὴν παραμόνευε σκληρός, ἀδυσώπητος. Τὸ καταλάβαινε αὐτό, τὸ ἤξερε καλὰ καὶ ξεσποῦσε συχνὰ σὲ θρήνους. Ἔκλαιγε κι' ἔπινα τὰ δάκρυά της, γονατιστὸς μπροστὰ στὰ πόδια της... Γιὰ λίγον καιρὸ φαινόταν καλύτερα, ἔπειτα ὅμως χειροτέρευψε πάλι. Οὔτε ἡ ἀγάπη, οὔτε ἡ ἐπιστήμη μποροῦσε νὰ τὴ σώση πειά.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Καὶ πέθανε;

ΒΙΚΤΩΡ.—Ναί, πέθανε. Μὰ πῶς; Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πῶς. Γι' αὐτό, ἄκουσέ με, ἄκουσε τὸ τρομερὸ μυστικό μου. Ἤξερα καλὰ πὼς μιὰ ἀκόμα δυνατὴ κρίσις θὰ τὴ σκότωνε. Κι' ἔτρεμα... Ἔτρεμα... Ὅταν μιὰ νύχτα, ἄρχισε πάλι νὰ πονῆ. Κι' ὁ πόνος ὁλοένα δυνάμωνε. Ἄ, πῶς πονοῦσε, ἡ φτωχή μου ἀγάπη, ἐκείνη τὴ νύχτα!... Πόσο πονοῦσε!... Δὲν μποροῦσε πειὰ οὔτε νὰ μιλήση ἀπὸ τὸν πόνο. Καὶ ἀγωνιῶντας, στάζοντας ὅλη κρύο ἱδρῶτα, μοῦ ψιθύρισε: «Σκότωσέ με, ἂν μ' ἀγαπᾶς!...». Κι' ἐγώ, ξέροντας ὅτι δὲν ἦταν πειὰ δυνατὸν νὰ σωθῆ, καὶ προπάντων γιὰ νὰ μὴν πονῆ...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τί ἔκανες;

ΒΙΚΤΩΡ. — Τὴ σκότωσα!...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ. — Τὴ σκότωσες;

ΒΙΚΤΩΡ. — Ναί. Τῆς ἔκανα μιὰ δυνατή, μιὰ πολὺ δυνατὴ ἔνεσι μορφίνης, κι' ἔτσι, σὲ λίγο, ἔπαψε νὰ πονῆ. Ναί... Ἀποκοιμήθηκε γιὰ πάντα, χαμογελῶντας γλυκά, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἂν δὲν τῆς ἔκανα τὴν ἔνεσι ἐκείνη, θὰ πέθαινε μὲ φριχτοὺς σπασμοὺς πόνου, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὕστερα... Ὤ, Θεέ μου, πόσο ὑπόφερα!... Ὕστερα θέλησα νὰ πεθάνω κι' ἐγώ... Ἀλλὰ πρόλαβαν καὶ μ' ἔσωσαν. Ἀπὸ τότε ὅμως δὲν μπόρεσα ν' ἀγαπήσω ἄλλη γυναῖκα. Ὑπόφερα γιὰ καιρὸ ἀπὸ μιὰ φοβερὴ νευρασθένεια... Γιατί, ἂν καὶ δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ δώσω στὴν ἀγαπημένη μου ἕνα γλυκὸ θάνατο, μοῦ φαινόταν πὼς εἶμαι ἕνας φονηᾶς! Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ συνῆλθα καὶ μπορῶ νὰ ἐργάζωμαι πάλι. Πίστευψέ με, Ἀλβέρτε, εἶνε φοβερὸ ν' ἀγαπήση κανεὶς μιὰ ἄρρωστη, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε γιατρὸς κι' ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε μιὰ πελάτισσά του, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴ σώση ἀπὸ τὸ μοιραῖο, ἀπὸ τὸν θάνατο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, *(σκεφτικός)*.—Ναί, εἶνε φοβερό. Πολὺ φοβερό....

ΒΙΚΤΩΡ.—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη ἀπὸ μιὰ τέτοια τραγικὴ ἀγάπη, ἀγαπητέ μου φίλε.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάη...

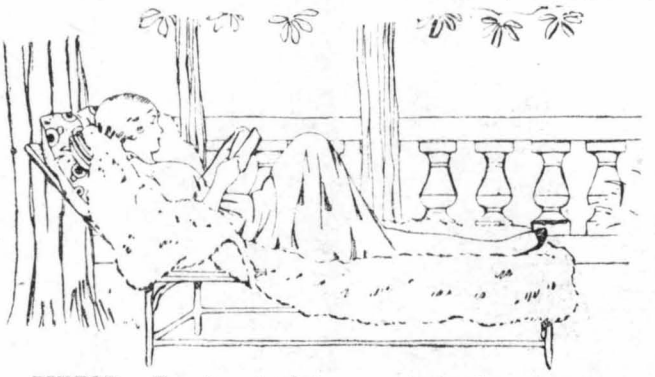

ΒΙΚΤΩΡ.—Περνοῦσε τὶς ἡμέρες της ξαπλωμένη στὸν κῆπο καὶ διαβάζοντας...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Ἡ Ἀλήθεια εἶνε μάνα σου, ἡ Ὠμορφιὰ ἐρωμένη σου. Ὁ σεβασμός σου ἂς εἶνε γιὰ τὴ μιά, μὰ ἡ ἀγάπη σου ἂς εἶνε γιὰ τὴν ἄλλη.

* * *

Μονάχα ἐκεῖνοι ἔχουν ἐλπίδα νὰ πάνε στὸν Παράδεισο, ποὺ ἡ ζωή τους ἦταν στὴ γῆ Κόλασι.

* * *

Συνήθως οἱ ἄλλοι μᾶς πιστεύουν κάθε φορὰ ποὺ δὲν λέμε τὴν ἀλήθεια.

* * *

Ἡ Ἀγάπη θὰ ἦταν κουτή, ἂν δὲν ἦταν τόσο ὡραία. Καὶ ἡ Ἠθικὴ θὰ ἦταν ὡραία, ἂν δὲν ἦταν τόσο κουτή.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ